

fremstille nogle Bemærkninger om det Tidspunkt, hvorpaa dette Forslag er fremsat. Der er jo fra Regeringens Side ikke een, men flere Gange sagt: Vi kan ikke komme med Forslag til Støtte for Industrien eller det betrængte Erhvervsliv, inden vi hører af dette Erhvervsliv selv, hvad det er for berettigede Krav, de har at stille. Men hvad er det for et Forslag, der her foreligger? Hviler det paa dokumenterede Oplysninger fra Erhvervslivet om, at det er nødvendigt til at faa disse Understøttelser? Er der givet Oplysninger udover, hvad Erhvervslivet har givet i Forvejen? Absolut ikke. De Oplysninger, Regeringen bygger sit Forslag paa, eller rettere sagt ikke bygger sit Forslag paa, er — det har Regeringen jo selv erkendt — af den Karakter, at de ikke er kritisk bedømt eller kritisk sorteret, og derfor bygger Lovforslaget i Virkeligheden slet ikke paa de Oplysninger, som stammer fra Industriudvalget eller Kriseudvalget, eller hvad det nu kan kaldes, men det bygger ene og alene paa den Kendsgerning, at vi har stor Arbejdsløshed. Men det har man da i alt Fald vidst en lille Tid, og hvis det danner Grundlaget, og man selv tror paa, at et Forslag som det her foreliggende vil være lykkebringende for Erhvervslivet, saa forekommer det mig rigtignok, at det var ganske uforvarligt ikke at fremsætte dette Forslag langt tidligere; nu har Rigsdagen siddet her i 3 1/2 Maaned, og vi har ikke mere end 3 1/2 Maaned tilbage, maaske ikke en Gang det; jeg ved ikke, hvornaar vi skal sendes hjem. Endvidere er Forholdet det, at Regeringen flere Gange — ogsaa nu forleden — har sagt, at dette var kun et Led i Bestræbelserne for at hjælpe Erhvervslivet. Det forekommer mig, at en af de Ting, Erhvervslivet kunde kræve, var at faa Besked om, hvad det havde at rette sig efter. Der er vel ingen Tvivl om, at naar man fra den høje Regerings Side her fra denne Plads og paa andet Sted siger: Vi vil hjælpe jer, vi vil hjælpe jer paa den Maade og muligvis paa den Maade og paa den Maade, saa gaar Erhvervslivet og venter paa den Hjælp, men hvis man lagde det hele klart frem og lod det komme til Behandling her i Rigsdagen, som saa kunde forkaste det eller vedtage det, saa vidste Erhvervslivet, hvad det havde at rette sig efter, og saa var maaske Tilbøjeligheden til at indrette sig derefter noget større. Jeg kan ikke se rettere end, at hele denne Nøletaktik fra

Regeringens Side i ikke ringe Grad er med til at forlænge og forværre Krisen, fordi de forskellige Virksomheder ikke ved, hvad de har at rette sig efter.

Jeg skal, som sagt, ikke gaa ind paa Enkeltheder i Forslaget. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt man, naar Samfundet, som det ærede Medlem Hr. Dahlggaard sagde, nu skal bruge et vist Beløb til Arbejdsløshedsunderstøttelse, kunde faa dette anvendt til at skaffe Arbejde og samtidig undgaa de uheldige Konsekvenser, som jo enhver kan se følger med Forslaget. Jeg vil kun til Slutning sige, at det Forslag, der her foreligger, vilde efter min Opfattelse, hvis det blev gennemført, i høj Grad forlænge og forværre Krisen ved at forhindre eller i hvert Fald vanskeliggøre, at man i saa vid Udstrækning, som man maaske ellers vilde gøre det, indretter sig efter de Forhold, som den nye Krone betinger, og det er, som jeg begyndte med at sige, det og det alene, der er gavnligt og nødvendigt, for at Erhvervslivet igen kan komme i den rette Gænge.

J. C. A. Larsen: Skønt jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Tanker, mit Partis Ordfører fremsatte angaaende denne Sag, har jeg dog ønsket at gøre et Par ganske korte Bemærkninger om et Forhold, som ikke er omtalt — ja, maaske det er ganske løst strejft —, men som har den allerstørste Interesse for mig. Efterhaanden som Maskinteknikken gennem en Række Aar har faaet Indpas i Storindustrien, har de smaa Haandværkere i ikke ringe Grad maattet føle Trykket af den Overlegenhed, som Storindustrien har gennem den udviklede Maskinteknik. Haandværkets Virksomheder herhjemme er blevet mindre og mindre baade i Tal og i Størrelse. De har ikke kunnet være med i Konkurrencen med Storindustrien, fordi de ikke har haft de samme Midler til Raadighed. Den mindre Mester maa ofte, naar Lærlinge og Svende har forladt Arbejdet, arbejde en Tid efter i sit Værksted for senere i Aften- og Nattimer at føre det Regnskab, som er nødvendigt selv i en lille Forretning, men som man i de store Bedrifter har sit Kontorpersonale til. Men kun ved en saadan høj Grad af Økonomi er det lykkedes vor smaa Haandværksmestre at holde sig saa nogenlunde oven Vande, og ved at benytte sig af den samme Hjælp, som Storindustrien har gennem de tekniske Skoler, har de dygtiggjort sig i deres Fag, saaledes at de i nogen Grad har kunnet